

THƯỚC ĐO NGƯỜI TU

Minh Lương Trương Minh Sung

*****

Người tu phải diệt hết tâm tham
Tham dục, tham danh, tài sản ham
Diệt hết sân si nên cố gắng!
Đam mê vật chất hại thân phàm

Người tu phải bỏ tánh kiêu căng
Không được khoe khoang, ngã mạn tăng
Không thích khi nghe người nói tốt
Giữ tâm thanh tịnh - không bán khoán!

Người tu không cấp chuyện trần gian
Phân biệt pháp môn - tâm bất an
Chia rẽ tạo nên cảnh bất tịnh
Giữ sao thân thể được an Khang.

Người tu phải biết năng làm phước
Không được bo bo giữ của riêng
Mở rộng từ tâm nên bố thí
Bỏ lòng bợn xén - dứt ưu phiền!

Người tu phải nói lời từ ái
Không vọng ngữ, chê bai, nói sai...
Không bịa đặt, xuyên tạc, phỉ báng
Giữ gìn khẩu nghiệp - tránh bi ai!

Người tu phải hy, xả, từ, bi
Không chấp - mỉm cười chuyện thị phi.
Rộng lượng giúp người luôn bố thí!
Thương ai tận tật, cứu hải nhi.

Người tu phải giữ tánh khiêm cung
Ngã mạn bớt dần kẻ sống chung
Lễ độ kính nhường bậc trưởng thượng
Tu hành tinh tấn bước đường cùng.

CON RẮN LA GIỐNG QUỶ-QUYẾT (tiếp theo trang 2)

 Có hai bi-kịch thảm-khốc nhất cho nhân-loại trải qua mọi thời-đại là sự không thỏa-lòng và khi tham-vọng đã được chiếm-đoạt. Eva đã không thỏa-lòng với bao phước-hạnh vinh-dự và tình-thương của Chúa, bà đã nghe theo lời gạ-gẫm của con rắn, bà đã ăn lấy trái cây để được như Đức Chúa Trời. Eva và Adam đã sáng mắt, nhìn biết mình trần-trùng! Hai người không còn là kẻ vô tội như trẻ con thơ-ngây trong trắng nữa. "Vi loài người đã phạm-

tội, thiếu mất vinh-quang của Đức Chúa Trời" (Rôma 3:23). Họ có sự nhận-thức mới về chính họ trong sự trần-trùng xấu xa lỏa-lồ và đê-hèn!

 Tổ-tông loài người phải đối-diện với sự phán-xét của Đức Chúa Trời. "Lối chiều, nghe tiếng Chúa đi ngang qua vườn, Adam và Eva ẩn mình giữa bụi cây, để tránh mặt Chúa." Thoạt tiên, họ nghĩ rằng họ có thể qua mặt Chúa, đây là sự ngây-ngô của con người, sự đại-dột của kẻ phạm-pháp, và coi thường lưới trời lồng-lộng. Đức Chúa Trời là Đấng chẳng chịu sự khinh-dễ đâu... "Đức Chúa Trời hạch-hỏi:" Adam, con ở đâu? Adam thưa: "Con nghe tiếng Ngài trong vườn, bèn sợ, vì con lỏa-lồ nên con trốn! Đức Chúa Trời hỏi: "Ai đã chỉ cho con biết trần-trùng? Con đã ăn trái cây Ta dặn đừng ăn phải không? Adam thưa: "Người nữ Ngài đặt bên con đã cho con trái cây đó và con đã ăn rồi!. Đức Chúa Trời bèn hỏi người nữ: "Con đã làm điều gì vậy? Người nữ thưa: "Con rắn lừa gạt con nên con đã ăn!" Chạy trốn Đức Chúa Trời không thoát được, Adam và Eva đổ lỗi cho nhau và đổ lỗi cho Chúa.

Trải qua mọi thời-đại, cứ mỗi khi có những sự việc có tính-cách tiêu-cực xảy ra trong đời sống cá-nhân, gia-đình hay là dân-tộc, thì người ta đều có thái-độ, lời nói và hành-động giống y như luận-diệu của Eva và Adam đã được thụ-lý từ con rắn. Điều đặc-biệt ở đây, sau khi con rắn đạt được thành-công trong âm-nưu dẫn-đưa con người vào cảm-bẫy tội-lỗi. Và khi Eva đối-diện với sự phán-xét của Đức Chúa Trời, con rắn lặng-thình, không một lời bào-chữa hay an-ủi Eva. Đó là ngón nghề của kẻ sỏ-khanh vô lương-tâm quỷ-quyệt gian-trá của Ma-quỷ.

 Sự phán-xét công-minh của Đức Chúa Trời. Đối với tổ-mẫu nhân-loại, Đức Chúa Trời truyền-phán cùng Eva: "Ta sẽ tăng thêm đau đớn khi thai-nghén, con sẽ đau đớn khi sinh nở; dục-vọng con sẽ hướng về chồng, và chồng sẽ quản-trị con!" Và Adam, tổ-phụ của loài người: "Vi con đã nghe lời vợ, ăn trái cây Ta đã truyền-lệnh đừng ăn, nên đất-dại bị rửa-sả vì con; Cả đời con phải làm-lụng khó nhọc mới có miếng ăn. Đất sẽ sinh các loại gai-gốc và con sẽ ăn cây cỏ ngoài đồng. Con phải đổ mồi-hôi trán mới có thức ăn. Cho đến ngày con trở về đất. Vì con từ đất mà ra, Con sẽ về với bụi đất."